

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Varga István Ügyvédi Iroda (1051 Budapest, Vigadó út 2. ügyintéző dr. Varga István ügyvéd) által képviselt **felperes neve**(cím szám alatti lakos) **felperesnek**

- a *Jádi Német Ügyvédi Iroda* (1051 Budapest Vörösmarty tér 4. ügyintéző dr. Jádi Német Andrea ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve**(cím) I. rendű, a **II.rendű alperes neve**(székhelye: II.rendű alperes címe. Németország) II.rendű, a **III.rendű alperes neve**, székhelye: cím Németország) III.rendű alperesek,
 - a *Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda* (1126 Budapest Ugocsa utca 4/B, ügyintéző dr. Kovács Orsolya ügyvéd) által képviselt **IV.rendű alperes neve** (székhelye:IV.rendű alperes címe. Svédország) IV. rendű, a **V.rendű alperes neve**(székhelye:V.rendű alperes címe. Svédország) V. rendű, a **VI.rendű alperes neve** (székhelye: cím) VI. rendű, a **VII. rendű alperes** (székhelye :cím Franciaország) VII. rendű alperesek
 - a *Hetényi Ügyvédi Iroda* (1133 Budapest Váci út 76. ügyintéző dr. Hetényi Kinga ügyvéd) által képviselt **VIII.rendű alperes neve** (székhelye:VIII.rendű alperes címe. Németország) VIII. rendű alperes
 - valamint a *Gárdos Mosonyi Tomori Ügyvédi Iroda* (1056 Budapest, Váci út 81. ügyintéző Dr. Gárdos Péter ügyvéd) által képviselt **IX.rendű alperes neve** (székhelye: cím Egyesült Királyság) IX. rendű, **X.rendű alperes neve** székhelye cím, Egyesült Királyság) X. rendű, **XI.rendű alperes neve** (székhelye: XI.rendű alperes címe. Olaszország) XI. rendű, **XII.rendű alperes neve**(székhelye: cím Németország) XII. rendű alperesek,
 - és a *Szecskay Ügyvédi Iroda* (1055 Budapest Kossuth tér 16-17., ügyintéző dr. Boronkay Miklós ügyvéd által képviselt **XIII.rendű alperes neve** (székhelye:cím Egyesült Államok) XIII. rendű, **XIV.rendű alperes neve**(székhelye: cím Hollandia) XIV. rendű, **XV.rendű alperes neve**(székhelye: cím Németország) XV. rendű alperesek ellen,
- versenyjogi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránt indult perében meghozta a következő

ítéletet:

A bíróság az alpereseknek az eljárás megszüntetése iránti kérelmét elutasítja.

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperes, hogy fizessen meg az I-VIII. rendű és XIII-XV. rendű alpereseknek személyenként 40.000 (negyvenezer) Ft + ÁFA, a IX-XII. rendű alpereseknek pedig együttesen, 40.000 (negyvenezer) Ft + ÁFA perköltséget.

Egyéb költségüket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye a Fővárosi Ítéltáblához címzetten, melyet a Balassagyarmati Törvényszéken lehet benyújtani.

Az Ítéltábla előtti eljárásban a fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselőt kötelező. Ennek hiányában a fellebbezést a bíróság visszautasítja

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, de a fellebbező fél a

fellebbezésében a tárgyalás tartására irányuló kérelmet terjeszthet elő.

i n d o k o l á s

A felperes a 2006. december 12-én kelt megrendelés/előszerződés elnevezésű megállapodás szerint a eladó Kft.-től, mint eladótól megvásárolt vevőként egy piros színű, típus1 típusú fix platós tehergépjárművet. A járművet a XI. rendű alperes gyártotta.

A keresetlevélhez a szerződésnek csak a második oldalát csatolta a felperes, majd az alperesek kifogás alapján utóbb 67. sorszámú beadványában a szerződés első oldalát is csatolta, amiből kitűnik, hogy a vételár 10.260.000 Ft + Áfa és vételárelőlegként 250.000 Ft plusz Áfa befizetést kellett teljesítenie. A megállapodás szerint a korábbi tehergépjárművét a szintén típus1 típusú tehergépkocsit az eladó beszámította a vételárba 1 millió 300 ezer forint összegben.

A szerződés 3. pontja azt is tartalmazta, hogy a vételár tájékoztató jellegű, véglegesítése a gépkocsi kiszámlázásakor érvényes euró deviza eladási árfolyamon, az akkor hatályos jogszabályok szerint történik. Az ár kalkulálásához 260 Ft/Euró árfolyamot vettek figyelembe a felek. A szerződés 13. záró pontja szerint, az eladó tudomásul vette, hogy a vevő e szerződés szerinti gépkocsit lízingbe, részletre kívánja megvenni a Bank1 közreműködésével.

A felperes keresetlevele mellékleteként csatolta a vételár előfinanszírozásához kapcsolódó adásvételi szerződés első oldalát, amely a Zrt. vevő, és az eladó Kft. mint eladó között jött létre. Ez is tartalmazza az adásvétel tárgyát az típus1 75E18 típusmegjelölésű gépjárművet, illetve azt, hogy a bank a felperessel, mint lízingbe vevővel 2007. január 18-án TZP07 JN346972 számon kötött lízingszerződést a teljesítés érdekében. A szerződés 4. 1. pontja szerint a Vevő a Zrt. a teljes vételárnak a Lízingbevevő által fizetett előleggel csökkentett részét átutalja az Eladó számlájára. Ennek feltételei már nem ismertek, tekintve, hogy a szerződés további részét a felperes nem csatolta és a tárgyaláson is úgy nyilatkozott képviselője útján, hogy az eredeti irat, amiről a fénymásolat készült, nem áll rendelkezésére.

A jármű forgalmi engedélye F.1. része szerint az együttes tömeg 7490 kg, a G. pont szerint pedig a jármű saját tömege 4290 kg. A forgalmi engedély kiállításának kelte 2011. október 12. volt.

A lízingszerződés lezárásáról 2011. szeptember 19-én értesítette a felperest a Zrt. amelyre azért került sor, mert a felperes - személyes nyilatkozata szerint - újabb típus2 tehergépkocsit kívánt vásárolni, ezért a korábbi lízing jogviszonyt le kell zárni. Az iratok ahhoz csatolt átutalási megbízás másolata szerint 2011. szeptember 22-én át is utalt a felperes végtörlesztésre 1.419.982 Ft-ot.

Mivel nagyobb autó kellett a felperesnek, ugyanott, a eladó Kft.-nél vett egy 12 tonnás típus2-t, amit Banknál lízingelt és 2011. decemberében meg is érkezett.

A perbeli típus2 gépkocsi értékét beszámította a eladó Kft. az újabb nagyobb gépkocsi vételárába. A felperes azóta is egyéni vállalkozó fuvarozó.

Az Európai Bizottság 2011. évben kezdett vizsgálgódní a kamionszektorban. Az európai piacon forgalmazó, legnagyobb közép és nehéz kategóriájú tehergépkocsit gyártók esetleges kartell tevékenysége kapcsán már 2014. november 20-án kibocsátott a bizottság egy angol nyelvű sajtóközleményt, amelynek záró bekezdésében megjelölte az érintett ügy ügyszámát is, amelyre kattintva ...link...az olvasó a konkrét ügyben kibocsátott közlemények listájához közvetlenül eljuttathatott, amely táblázat fejrésében szerepelnek az érintett társaságok név szerint is.

A kartell jogsértést megállapító bizottsági *határozatról* 2016. július 19-én jelent meg *sajtóközlemény* angol nyelven az Európai Bizottság internetes oldalán (European Commission - Competition - Antitrust/Cartel Cases) Ennek bevezető első bekezdése a kartellben résztvevő cégcsoportokat sorolta fel név szerint, és az ellenük kiszabott rekord bírság összegét, utalva arra, hogy a csoport

nem kapott bírságot aki feltárta a kartell létezését, és hogy minden vállalat beismerte a kartellben való részvételét. A közlemény utalt arra is, hogy a jogsértést megállapító határozat a közepes (6-16 tonna közötti súlyú) és nehéz (16 tonna feletti) tehergépjárművek piacára vonatkozott, a jogsértés az egész Európai Gazdasági Térségre kiterjedt, és 14 évig tartott 1997-től 2011-ig.

A sajtóközlemény lényeges része volt az is, hogy utalt arra, hogy több információ lesz elérhető a Bizottság versenyügyi oldalán és szintén tartalmazta azt a linket (internetes hivatkozást), amelyeken át a konkrét ügghöz lehetett eljutni.

A közlemény végén pedig tájékoztatást volt található arra nézve, hogy minden személy vagy cég, akit a versenyellenes magatartás érintett, a tagállami bíróságok előtt indítható ügyben *kérhet kártérítést*.

A versenykorlátozó magatartásokkal és erőfölénnyel foglalkozó tanácsadó bizottság 2016. július 18-i ülésén megfogalmazta véleményét az AT.39824 - tehergépjárművek ügyre vonatkozó határozattervezetről, amely közzétételre került az Európai Unió Hivatalos Lapjában (60. évfolyam C 108) 2017. április 6-án, amely magyar nyelven is olvasható volt, hasonlóan a meghallgatási tisztviselő zárójelentéséhez.

Ugyanekkor jelent meg a bizottsági határozat összefoglalása is, amely magyar nyelven a bevezetés első pontjának második bekezdésében tartalmazta - a fentebb már jelzett internetes oldal fejréséhez hasonlóan - a kartellel érintett társaságok megnevezését, és azt is, hogy csak az angol nyelvű szöveg hiteles.

Az összefoglaló (8) bekezdése szerint a jogsértés által érintett termékek a 6 és 16 tonna közötti tömegű tehergépjárművek (közepes tehergépjárművek), valamint a 16 tonnánál nehezebb tehergépjárművek (nehéz tehergépjárművek) voltak. A (11) bekezdés szerint a jogsértés az EGT teljes területére kiterjedt és 1997. január. 17-től 2011. január 18-ig tartott.

Az AT.39.824 - Tehergépjárművek ügyben keletkezett, az 2016. július 19-én kelt határozat teljes szövege csak angol nyelven jelent meg a Bizottság már említett internetes oldalán 2017. április 6-án. A bevezető rész második bekezdése szerint a jogsértés az EGT-ben alkalmazott árakat és bruttó listaárakat összehangoló kartellmegállapodásból, valamint a közepes és nehéz tehergépjárművekre a vonatkozó Euro 3-6 szabványok által előírt szennyezőanyag kibocsátást szabályozó technológia bevezetésével járó költségek időzítéséből és áthárításából tevődött össze. A jogsértés az EGT teljes területére kiterjedt.

A határozat 1. 2. pontjánál sorolja fel a határozat 15 címzettjét, amelyek felelősséget viselnek a jogsértésért. és akiknek a határozat a 4.cikk szerint kézbesítésre került. A (13-16) bekezdésében pl. az érdekkörébe tartozó jogi személyeket jelöli meg. A teljes határozat sem tartalmazza konkrétan a társaságok címét csak székhelyét. (Pl. XI.rendű alperes neve Olaszország)

A határozat 2. pontja a bizottság eljárását mutatja be. A 31. bekezdésében foglaltak szerint a I.rendű alperes neveés valamennyi leányvállalata nyújtott be kérelmet az esetleges kartellek kapcsán a 2006 évi engedékenységi közlemény szerint bírság mentesség iránt. A bizottság a ... csoport tekintetében nem is alkalmazott bírságot, csak az X, az Y, a W és a V érdekkörébe tartozó társaságok esetében szabott ki bírságot, csökkentett összegben.

A Magánvállalkozók nemzeti fuvarozó ipartestülete (NiT Hungary Budapest) figyelemmel kísérte a kartell-jogsértéssel kapcsolatos uniós intézkedéseket, és arról tájékoztatta tagjait. A felperes is tagja a NiT Hungary szervezetének, melynek az alapszabálya az ipartestület nevét angolul, német és francia nyelven is tartalmazza. A NiT Hungary Nonprofit szervezetként működő társadalmi szervezet, ami tagjainak, a fuvarozó vállalkozásoknak érdekvédelmét is ellátja, nemzetközi kapcsolatai is vannak.

A felperes maga is utalt arra, hogy a Testület gyűlésén határoztak úgy, hogy pertársaságot

alapítanak, ő pedig csatlakozott többiekhez, így került kapcsolatban jogi képviselőjével. Az ipartestület kiad egy újságot is Úton címmel, amelyből a felperes szintén értesült arról, hogy kártérítési követelést érvényesíthet, mert kartell miatt magasabb áron vásárolta az típus2 tehergépkocsit.

Az Úton című folyóirat 2016. októberi számában is hírt adott arról, hogy a NiT regionális találkozókat szervez 2016 őszén tagjai számára, amelynek záró eseménye 2016. november 3-án volt Budapesten. Erről a NiT közzé is tett az interneten egy...link....amelynek záró oldalain a közép és nehéz kategóriájú tehergépjárművek kapcsán felmerülő kárigények érvényesítésének lehetőségével foglalkozott.

A tájékoztató szerint ez a lehetőség arra vonatkozik, aki 1997 és 2011 között az X, V /Y, D, az W és S által gyártott közép és nehéz kategóriájú tehergépjárművet szerzett be, vásárolt vagy lízingelt. Kiemelte a tájékoztatás - amelyen két logo szerepel a NiT Hungary és az Oppenheim Ügyvédi Iroda - hogy a gyártók jelentős összegű céltartalékot képeztek a kártérítési igények fedezetére. A dokumentáció következő oldalán pedig a NiT Hungary és az Oppenheim stratégiájának fő vonalai voltak. E szerint a NiT Hungary tagjai tájékoztatási igényüket 2016. november 15-ig jelezhetik akartell@nit.hu címre a korábban kiküldött hírlevélre válaszolva, a konkrét stratégiai lépések előkészítése és a tárgyalások alku kereteinek rögzítése pedig 2016. dec. 31-ig volt tervezve. Ezután tárgyalás kezdeményezése a gyártókkal vagy kártérítési per kezdeményezése a kártérítési igény érvényesítése érdekében - volt a stratégia része. Az Úton című kiadvány 2017. január-februári számában is hírt adott arról, hogy január 20-án Budapesten fórumot szerveztek a tagok számára a kártérítési igényről való tájékoztatás érdekében.

Ebből következően az ipartestülettől, annak tagjai - köztük a felperes is - részletes és jogi képviselő által biztosított tájékoztatást kaptak a kárigény érvényesíthetősége vonatkozásában röviddel a sajtóközlemény 2016 július 19-i megjelenését követően. Így, ha maguk esetleg önállóan, egyénileg nem is kívántak tájékozódni kárigényük érvényesíthetőségéről, az ipartestülettől részletes tájékoztatást kaptak.

Ezután a NiT Hungary más jogi képviselőt keresett meg, melynek alapján a felperes jelen jogi képviselője útján a keresetét benyújtotta 2018 április 6-án 20.01-kor elektronikus úton, melyet a kezelőiroda 2018. április 9-én lajstromozott.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze egyetemlegesen az alpereseket, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg a felperesnek 1.026.000 forintot és ennek 2011. szeptember 23-tól számított törvényes késedelmi kamatát.

Követelése jogalapjaként az EUMsz 101. cikkének és az EGT Megállapodás 53. cikkének megsértését jelölte meg, azaz versenyjogi jogsértésre alapította polgári jogi kártérítési igényét az alperesekkel, mint egyetemleges kötelezettek szemben, a Tpv. 88/A § (1) bekezdése a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése, valamint a 344. § (1) bekezdése alapján.

Hivatkozott az Európai Bizottság 2016. július 19-én kelt csatolt határozatára (AT. 39.824) és annak magyar nyelvű összefoglalójára, amely az Európai Unió Hivatalos Lapjában 2017. április 6-án jelent meg, és összefoglalta azok tartalmát. Utalt arra is, hogy a jogvitára a Róma II. rendelet és az Nmjtvr. alapján a magyar jog alkalmazandó.

A keresetlevél szerint a Róma II. rendelet 2009. január 11. napját követően alkalmazandó, a 2009. január 11. napját megelőző károkozás esetén pedig az alkalmazandó jogot az Nmjtvr. 32. §-a határozza meg, amely szintén a magyar jog, ha az a károsultra kedvezőbb.

A felperes keresetlevelében utalt a Tpv. 88/A § (1 - 2) bekezdésére, amelynek alapján a versenyjogi jogsértésre alapított polgári jogi igények közvetlenül bíróság előtt érvényesíthetők. Hivatkozott arra is, hogy a Tpv. 2017. január 1-jétől kezdődően módosult az Európai Parlament és Tanács 2014. november 26-i 2014/104 EU irányelv magyar jogba való átültetése folytán. A módosítás anyagi jogi

jellegűnek minősíti a 88/C § (1) és (2) bekezdését, a 88/D- 88/I szakaszait. Az eljárásjogi rendelkezései azonban a 88/C. § (3) (4) bekezdése, a 88/J - 88/S. § és 91/H. §. a 2014. december 26-át követően benyújtott kártérítési keresetek alapján indult perekben alkalmazandók.

Álláspontja szerint a jelen jogvitában a 2017. január 15-i módosítását megelőzően hatályos 88/A-88/B §, valamint 88/C. § alkalmazandóak. A módosítást megelőző 88/C. §-a szerint a jogsértésnek a jogsértő által alkalmazott ár értékére gyakorolt hatásának bizonyítása során, az ellenkező bizonyításig úgy kell tekinteni, hogy a jogsértés az árat 10% mértékben befolyásolta. Ezt a rendelkezést az 1996. évi LVII. törvény (Tpv) módosításáról szóló 2009 évi XIV. törvény 17 §-a (1) és (6) bekezdése alapján 2009. június 1-jét követően indított polgári perekben kell alkalmazni, így az a jelen perben is alkalmazandó. A kártérítés tényállási elemei elemeire pedig a régi Ptk az irányadó.

Hivatkozott arra a felperes, hogy ő az áru fuvarozás területén gazdasági tevékenységet végző egyénivállalkozó, és a bizottsági határozatban jelzett 1997. január 17 és 2011. január 18. között a jogsértéssel érintett időszak alatt szerzett be 6 és 16 t közötti össz tömegű terhe gépjárművet az alperesi kamiongyártóktól. A 88/C. §-ban foglalt törvényes vélelem szerint kárigényét a tehergépjármű beszerzési árának tíz százalékában határozta meg, és az általa igényelt késedelmi kamat kezdő időpontját a teljes lízingdíj megfizetését követő időpontban előlte meg. Mivel pedig az alperesek közös károkozóknak minősülnek tekintve, hogy a kartell jogsértést csak közösen tudták megvalósítani, ezért a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján kérte egyetemleges kötelezésüket az általa állított kárának megfizetésére.

Megjelölte a csatolt bizonyítékait és bizonyítási indítványként kérte a disztribútornak a birtokában lévő okiratok bemutatására kötelezését a tehergépjármű beszerzésével és értékesítésével kapcsolatos szerződések és számlák vonatkozásában. Megjelölte az Eladó pontos adatait. Kérte a Gazdasági versenyhivatal megkeresését is a 88/S. §-a alapján a kárral kapcsolatos álláspontjának kifejtése érdekében.

A pertárgy értékét 1.026.000 Ft-ban jelölte meg, és a bíróság hatáskörét és illetékességét, valamint joghatóságát megalapozó jogszabályként a Brüsszel Ia rendelet 7. cikk 2. pontját jelölte meg, és hivatkozott az Nmjt. 94. § (1) bekezdésére is, amely lényegében azonos a Brüsszel Ia. rendelet joghatósági szabályával.

A bíróság illetékességét álláspontja szerint a Pp. 25. § (5) bekezdése alapján is meg lehet állapítani, tekintve, hogy ha az alpereseknek belföldön nincs székhelye, akkor a belföldi nem természetes személy felperes által indított perben az illetékességet a felperes székhelye alapítja meg.

Lerótt 61.560 Ft eljárási illetéket és a keresetlevél kézbesítését az Európai Unió kézbesítési rendelete 14. cikke, a XIII. rendű alperessel szemben pedig a Hágai kézbesítési egyezmény 10. cikk a) pontja, illetve az Nmjt. 73. § (2) bekezdése alapján közvetlen postai kézbesítéssel kérte. Csatolta a keresetlevél angol nyelvű fordítását is.

A felperesek - köztük a jelen per egyéni vállalkozó felperese is - a meghatalmazásukat táblázat formájában egyszerre adták meg a felperes jogi képviselőt ellátó KNP LAW Nagy-Koppány Varga and Partners Ügyvédi Irodának.

Az alperesek ellenkérelmükben joghatósági kifogást terjesztettek elő és kérték a per megszüntetését. Hivatkoztak a Győri Ítéltábla által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásra is, amelyre figyelemmel az eljárás felfüggesztését is kérték. Vitatták, hogy az alkalmazandó jog a magyar jog lenne, mert álláspontjuk szerint a felperes nem igazolta, hogy a magyar jog miért kedvezőbb számára, mert annak csak egy elemét a 10%-os kárvédelmet emelte ki a felperes, noha a német és magyar jogrendszer egészét kellene összehasonlítani.

Az ügy érdemét tekintve pedig kérték a kereset elutasítását elsődlegesen a követelés elévülésére hivatkozva. Az elévülés megállapítása hiányának esetére vitatták azt is, hogy a felperesnek kára következett be és hivatkoztak arra, hogy annak összecszerűségét és az okozati összefüggést sem

bizonyította a felperes, valamint az sem, hogy a közvetlen Vevő áthárította volna rá az esetleges áremelkedést, és hogy azt a felperes nem hárította tovább saját vevőire.

Hivatkoztak arra is, hogy a felperes által megjelölt korábban hatályban volt Tpv. 88/C § szerinti vélelem nem alkalmazható a felperes követelésére, annak visszamenőleges alkalmazása alaptörvény-ellenes lenne, tekintettel arra, hogy a perindításkor már nem volt hatályban.

A VIII. rendű alperes illetékességi kifogást is előterjesztett, hivatkozva arra, hogy Brüsszel Ia. rendelet 7. cikke (2) bekezdése nem alkalmas az illetékesség megalapozására, mert a Bíróság joghatóságát sem alapozta meg. 72 sorszámú válasziratában már arra is hivatkozott, hogy az állítólagos kár bekövetkezésének helye nem esik a törvényszék illetékességi területére, mert a szerződést a felperes Kecskeméten kötötte a eladó Kft-nél, így logikusan ott szenvedhette el az állítólagos pénzügyi kárt, ahol az árat részére felajánlották és azt elfogadta, nem pedig a saját lakóhelyén.

Újabb előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelem, illetve a Tpv. 88/C § alkalmazása kapcsán egyedi normakontroll érdekében az Alkotmánybírósághoz való fordulás igénye is felmerült alperesi részről. Ezeket a felfüggesztési indítványokat mellőzte a törvényszék.

A XIII - XV. rendű alperes is arra hivatkozott ellenkérelmében hogy az Nmjtvr. alapján alkalmazandó jog a német jog. Későbbi beadványában, válasziratában ezt az álláspontját már finomította az alperes, azt úgy megfogalmazva, hogy nem a magyar jog alkalmazandó.

Az alperesek nem tartották alaposnak a kamatkövetelés, illetve a kárösszeg számítását sem.

A felperes az alperesek ellenkérelmére a bíróság felhívás ellenére teljes körűen nem terjesztette elő válasziratát, csak a joghatósági kérdésben fejtette ki álláspontját, amire viszontválaszukat terjesztették elő az alperesek.

Azonban maguk az alperesek kérték, hogy ellenkérelmükre írásban fejthesse ki a felperes előkészítő iratát annak érdekében, hogy arra felkészülten az alperesek is írásban tudjanak minden vonatkozásban válasziratot előterjeszteni.

Előkészítő iratában a felperes az illetékességi kifogás kapcsán előadta, hogy a bíróság illetékessége aggálytalanul megállapítható a joghatósági rendelet 7. cikkének 2. pontja alapján, amely közvetlen hatállyal rendelkezik, a perben közvetlenül alkalmazandó, és nem csak joghatósági, hanem egyben illetékességi szabály is. Mivel a felperes székhelye, mint a kár bekövetkezésének helye a törvényszék területén található, ezért a bíróság illetékes az eljárásra, a VIII. rendű alperes illetékességi kifogás megalapozatlan.

Az alkalmazandó jog tekintetében hivatkozott arra, hogy azt a bíróság hivatalból is vizsgálja, de nem köteles az Igazságügyi Minisztérium megkeresésére. Az Nmjtvr. 8. § (2) bekezdése szerint a bíróság bármely eszközt igénybe vehet, a külföldi jog tartalmának megállapításához, különösen a felek előterjesztését. Erre figyelemmel mellékelte beadványához tárgyaláson tett szóbeli nyilatkozatában is említett GWB (Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen, a német versenyjogi törvény) 33. paragrafusának magyar nyelvű fordítását és a ZPO (Zivilprozessordnung, a német polgári perrendtartás) 287. §-ának magyar fordítását. Ezekből álláspontja szerint megállapítható, hogy számára a magyar jog alkalmazása kedvezőbb.

A GWB 33a. § második bekezdése szerint ugyanis a kár mértékének megállapítása során a ZPO 287. szakasza alkalmazandó.

A ZPO 287. §-a szerint pedig, ha a felek között vitás, hogy keletkezett-e kára és mekkora a megtérítendő kár, vagy egy vagyoni elégtétellel kárpótolni kívánt érdek, azt a bíróság az eset összes körülményeinek mérlegelésével szabad belátása szerint állapítja meg. A német jog tehát semmilyen vélelmet nem állít fel a kárösszegezésével kapcsolatosan. A kárösszegezés bizonyítása tehát számára a magyar jog szerint kedvezőbb a Tpv. 88/C.§ alapján, így az Nmjtvr. 32.§ (2) bekezdés szerinti feltétel teljesül, de a Róma II. rendelet szerint is a magyar jogot kellene alkalmazni.

Az alperesek elévülési kifogása kapcsán pedig azt adta elő, hogy az igaz, hogy az elévülés kezdő időpontja a károsodás bekövetkeztének időpontja, azonban a kára akkor következett be, amikor a károsult a kartell miatt magasabb lízingdíj egyes részleteit megfizette, tehát az elévülés az egyes lízingdíj részletek megfizetésének időpontjában kezdődött meg. Ennek azonban nincs jelentősége, mert a felperes a kártérítési igényét menthető okból nem tudta érvényesíteni, ezért az elévülés a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján nyugodott. Az az időpont bír tehát relevanciával, amikor az elévülés nyugvása véget ért.

Hivatkozott a PK. 51. számú állásfoglalásra, amely szerint, ha a károsult kárának bekövetkeztéről nem tud és arról nem is kellett tudnia, ez a tudomásszerzésig menthető okból akadályozza a károsultat kártérítési követelésének érvényesítésében. Utalt a bírói gyakorlatra is, amely szerint az elévülés nyugvása megszűnése szempontjából annak van jelentősége, hogy a károsult mikor került minden tekintetben a követelés érvényesíthetőségének a helyzetébe, mikor jutott teljes körűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába.

Álláspontja szerint a felperes esetében az elévülés nyugvásának végpontjaként a Bizottság határozatának (és annak több nyelvű rövidített összefoglalójának) közzétételi időpontja az 2017 április 6.jelölhető meg. Ekkor került a felperes abba a helyzetbe, hogy magyar nyelven, hivatalos forrásból értesüljön az alperesek versenyjogi jogsértéséről és megtudja, hogy mely entitásokkal szemben állapították meg a jogsértést, és azok mely időszakban vettek részt a kartellben. Utalt arra, hogy a Bizottság határozata közzétételi időpontját megjelölte a Bizottság honlapja, és ugyan ezen a napon jelent meg az összefoglaló is az unió hivatalos lapjában. A követelés bíróság előtti érvényesítésére rendelkezésre álló egyéves határidő tehát 2017. április 6-án kezdődött, így a kárigénye a perindításkor még nem évült el.

Megismételte álláspontját a kártérítés dogmatikai elemének fennállása tekintetében, és utalt arra is, hogy az alperesek jogellenes magatartása a lízingszerződés útján való szerzést is érintette. A 88/C szakaszában foglalt vélelem tekintetében pedig az volt az álláspontja, hogy a korábbi vélelem a 88/C. paragrafusból átkerült a 88/G § (6) bekezdésébe, tehát a vélelem folyamatosan fennállt a 2009 évi XIV. törvény hatálybalépése óta. Nem volt olyan célja a jogalkotónak, hogy bármilyen időszakra a vélelem alkalmazhatósága megszűnjön. E tekintetben előadta, hogy a nemzeti jogszabályokat az irányelv szövegének és céljának fényében kell értelmezni.

A76. sorszámú beadványa mellékleteként csatolta az Európai Bizottsággal folytatott levelezést. Az elévülés nyugvása körében előadta, hogy amellet, hogy a Bizottság határozatából értesülhettek csak a potenciális károsultak az alperesek versenyjogi jogsértéséről, és hogy konkrétan mely alperesek kartelleztek, de ezen túlmenően sem a határozat, sem a közlemények nem jelölték meg egyértelműen, hogy pontosan melyik kategóriába tartozó tehergépjárműveket érintették. A német nyelvű közlemény ellentmondásban volt az angol nyelvűvel, ami tömeg megjelölés tekintetében nem tartalmazott pontosítást. Az eredeti német nyelvű közleményben pedig hasznos teher elnevezés szerepelt, amelyet a felperesi képviselő megkeresésére a Bizottság megengedett legnagyobb ösztömegként igazolt vissza.

Az alperesek ellenkérelmükben az elévülést először azért tartották megállapíthatónak, mivel 2007-ben történt meg a gépjármű vásárlása, de a perindításra csak 2018-ban került sor, így az 5 év elévülési idő eltelt.

A felperes előkészítő iratát követően az elévülés nyugvására vonatkozóan is kifejtették részletesebb álláspontjukat. Ennek összességében az volt a lényege, hogy a felperes már a sajtóközlemény megjelenését megelőzően is értesülhetett kellően gondos eljárás alapján arról, hogy kartell gyanúja miatt a kamiongyártók ellen eljárás indult 2014-ben, mivel erről a sajtó magyar nyelven is adott már hírt a 2015 - 2016 években is.

Menthető ok az igényérvényesítés kapcsán legfeljebb a sajtóközlemény közzétételéig állt fenn 2016 július 19-ig, így ettől az időponttól kezdődött az egy év perindítási határidő, amely 2017. július 19-

én járt le, így a 2018. április 6-án indított perben már elévült a felperes követelése.

Hivatkoztak arra is, hogy egy másik érdekvédelmi szervezet a Egyesületehonlapján már 2017. május 29-én olyan tájékoztatást tettek közzé, hogy a követelések 2017. július 19-vel elévülhetnek.

Maga a NiT Hungary, a felperes érdekvédelmi szervezete, az ipartestület honlapján is jelentek meg tájékoztatások az érdekvédelmi szervezet tagjai részére, így a VIII. rendű alperes csatolta is azt a prezentációt, amely a 2016. november 3-án tartott regionális találkozón volt bemutatva. Az ipartestület által kiadott Úton című magazin pedig 2017. január-februári számában tartalmazta a Bizottság közleménye összefoglalóját azzal a címmel, hogy „kártérítés járhat a fuvarozóknak”. 2017. január 20-án pedig fórumot is tartottak erről.

Arra a felperesi nyilatkozatra, hogy a közlemény magyar nyelven nem jelent meg, előadták azt is az alperesek, hogy a magyarországi sajtóban a határozatról szóló közlemény közzétételének napján, 2016. július 19-én és azt követően is számos olyan cikk jelent meg, amelyből a felperes értesülhetett a jogsértés tényéről és az alperesek személyéről is. A menthető ok fennállásának vizsgálata körében arra is figyelemmel kell lenni, hogy a felperes az ipartestület, mint szakmai szervezet aktív támogatását megkapta az igényérvényesítéssel összefüggésben. Az alperesek is közzétették nyilvános beszámolóikat, amelyből megismerhető volt, hogy milyen céltartalékot különítettek el a bizottság előzetes álláspontja következményeként.

A felperes álláspontjával szemben az alperesi hivatkozás az volt, hogy a Legfelsőbb Bíróság azt is kimondta, hogy a jogosulttól elvárható, hogy tájékozódjon az igény érvényesítéséhez szükséges információkról. A felperes pedig a Ptk. 685. § c) pontja szerint gazdálkodó szervezetnek minősül, ezért vele szemben fokozott elvárhatóság érvényesült. A sajtóközlemény megjelenésétől kezdődően nem volt további igényérvényesítési akadály, amire az is utal, hogy számos per indult, az egyévi igényérvényesítési idő lejárta előtt. A felperes nem lehet passzív az elévülési idő nyugvása alatt, mert bizonyos utánjárást mindenképpen igényel, ha keresetet kíván indítani. Ezt egyértelműen megválaszolja az 1/2012. PK. vélemény, illetve a NiT részéről is magas szintű jogi képviseletben részesült a felperes, tehát ennek alapján is az egy éves türelmi időn belül kellett volna keresetet indítania.

Az alperesek bizonyítási indítványt és feltárási indítványt is terjesztettek elő, illetve a hivatkoztak arra is, hogy a 3/2004. számú polgári jogegységi határozat is irányadó, amely szerint az egy év is anyagi jogi határidő, annak megtartása érdekében a beadványnak be kell érkeznie a bíróság ügyfélfogadási idejében, a bíróság nyitvatartási idejében. A felperes keresete pedig ennek az előírásnak nem felelt meg, ezért elkéssett.

A felperes álláspontja szerint a 2003-ban meghozott jogegységi határozat az akkori kontextusban alkalmazható volt, akkor még a bíróságokon papír alapú ügykezelés folyt és a kezelőiroda érkeztető bélyegzőt helyezett el a beadványon, ezzel igazolta a benyújtás tényét. A Kúria azonban nem számolhatott azzal, hogy jóval később az elektronikus eljárás kerül bevezetésre a perekben, és arra más szabályok fognak vonatkozni. A visszaigazoló funkciót a számítógépes szoftver vette át, így a bíróság nyitvatartási idejének már nincs jelentősége.

A BÜSZ a 75/C. § 5b) bekezdésében ezt pontosan szabályozza, hogy a visszaigazolás szerinti napon kell beérkezettnek tekinteni az iratot, attól függetlenül, hogy azt este vagy korábban nyújtották be, ezt nem írhatja felül egy olyan régi jogegységi határozat, ami ezzel a viszonyrendszerrel még nem számolhatott.

A perfelvételt lezáró végzés meghozatala után felmerült az esetleges egyezségkötés lehetősége, azonban az érdemi tárgyalás előtt nyilatkoztak az alperesek arról, hogy nem kívánnak egyezséget kötni.

A felek nyilatkozatai, és az általuk szolgáltatott okirati bizonyítékok és a felperes személyes

nyilatkozatára is figyelemmel úgy ítélte meg a bíróság, hogy a kereset az elévülés bekövetkezte folytán nem alapos.

A bíróság a joghatóság hiánya miatt nem utasította vissza a keresetet, tekintettel arra, hogy a felperes állítólagos kára Magyarországon következett be. Az alperesek álláspontja szerint a törvényszéknek nem volt joghatósága, ezért - mivel a keresetlevelet nem utasította vissza - az eljárás megszüntetését kérték.

A keresetlevél vizsgálata során azonban elegendő volt a versenyjogi jogsértést megállapító bizottsági határozat és a joghatósági rendelet 7. cikk 2. pontjának összevetése, amelynek alapján a törvényszék joghatósága megállapítható volt a perbeli esetben. A határozat már ismertetett szövege szerint a jogsértés az EGT teljes területére kiterjedt, így ha a kartell hatására az állított károsodás Magyarországon következett be, akkor a káresemény bekövetkezésének helye szerinti magyar bíróság joghatósággal rendelkezett az ügyben.

A felperes a típus2 gépjárművet Magyarországon, magyar márkakereskedőtől vásárolta, itt fizette meg a vételárat, itt számította be az eladó a régebbi gépkocsi értékét a vételárba, itt vette át a gépkocsit és Magyarországon fizette a ..bank Zrt-nek a lízingdíj részleteit is.

Ezekből nyilvánvalóan az következik, hogy más tagállamban nem következhetett be a kár, csak Magyarországon. Mindezekre figyelemmel az Európai Parlament és Tanács 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelete különös joghatóságra vonatkozó 7. cikk 2. pontja alapján, a jogellenes károkozás vagy ezzel egy tekintet alá eső cselekménnyel, vagy ilyen cselekményből fakadó igénnyel kapcsolatos ügyben annak a helynek a bírósága előtt, ahol a káresemény bekövetkezett vagy bekövetkezhet, megindítható volt a kártérítési per.

A felperes is csatolta az Európai Bíróságnak a ...cég..2019. július 29-én hozott ítéletét is, amelyet a bíróság a Győri Ítéltábla által a joghatósági rendelet 7. cikk 2. pontjának értelmezésére vonatkozóan feltett kérdése alapján hozott meg. A bírósági ítélet szerint "a káresemény bekövetkezése helyének "a jogsértéssel érintett piac helye tekintendő, vagyis ahol a torzított piaci árakat alkalmazták, és ahol a károsult állítása szerint a kár bekövetkezett. Az ítélet indokolása többek között tartalmazza azt is, hogy a perbeli esetben az állított kár bekövetkezésének helyét illetően a Bizottság határozatából kitűnik, hogy az EUMSZ 101. cikkébe ütköző, megállapított jogsértés az EGT egészére kiterjedt, a verseny torzulását eredményezte ezen a piacon, amelynek 2004. május. 1-től Magyarország is részese.

Tekintve, hogy az alperesek a joghatósági kifogást a tárgyalás berekesztése előtt is fenntartották, de a törvényszék joghatóságának hiányára megalapozatlanul hivatkoztak, az eljárás megszüntetése iránti kérelmüket el kellett utasítani, amelyről a Pp. 191. § (2) bekezdése alapján a bíróság a befejező határozatában rendelkezett.

A VIII. rendű alperes illetékességi kifogása tekintetében helytállóan hivatkozott a felperes a Pp. 25. § (5) bekezdésére is, de a 28. § (1) bekezdés e) pontja is megalapozza a törvényszék illetékességét. A felperes nyilatkozata szerint a kár folyamatosan következett be, annak nagyobb része a lízingdíjak megfizetéséből adódott, amelyeket nyilvánvalóan nem Kecskeméten fizetett éveken át, így az alperesi kifogás, amely szerint a vételi ajánlat elfogadása Kecskeméten történt, ezért az a kár bekövetkezésének helye, nem alapos. Ez tartalmilag az ügyletkötés helyére utal - attól függetlenül, hogy azt a kár bekövetkezési helyének nevezi meg az alperes - az ügyletkötés helye azonban csak szerződéses jogviszony esetén lehetne egyébként illetékességi ok, a szerződésen kívül okozott kár tekintetében nem.

Az állított kár bekövetkezésének helyeként a felperes székhelye határozható meg. E szerint pedig a törvényszék előtt megindíthatta a pert a felperes. A fentebb már jelzett joghatósági szabály is ezt alapozza meg.

Az alkalmazandó jog vonatkozásában az alperesek hivatkoztak arra, hogy a kartell megállapodás, mint károkozó esemény nagyjából Németországban valósult meg, ezért elsődlegesen a német jogot kellene alkalmazni. A bizottsági határozat szerint azonban a kifogásolt egyeztetések egyrészt az ágazati szervezetek helyszínen tartott tárgyalásai formájában, kereskedelmi vásárokon, termékbemutatókon valósultak meg és kiterjedtek elektronikus üzenetváltásokra és telefonhívásokra is. A kartellt előidéző magatartások tehát az anyavállalatok szintjén is megvalósultak, nem csak német szinten a leányvállalatok tevékenysége folytán. Ezért önmagában abból, hogy a kartell tevékenység megvalósulásának helyszíne részben Németország volt, nem automatikusan következik a német jog alkalmazhatósága.

A perbeli gépkocsit gyártó alperes, anya joga az olasz jog, így elvileg annak alkalmazhatósága kérdése is felmerülhetne. Az olasz jogban egyébként a kártérítési igény elévülésének ideje hasonló magyar joghoz. A perben azonban nem lehet többféle jogot alkalmazni, vagy azokból egy-egy részt kiemelve elbírálni a kárigényt. Ezért helytálló az a jogfejlődés ami az új Nmjt. törvényben és a Róma II. rendeletben már testet öltött, és amely az alkalmazandó jogot a kár bekövetkezésének helyszínéhez telepíti.

Arra is hivatkozott a felperes, hogy az alperesek nem jelölték meg, hogy szerintük milyen jogot kellene alkalmazni, ha nem tartják alaposnak a felperesnek azt a véleményét, amely szerint mivel a magyar jog reá nézve kedvezőbb, ezért az Nmjtvr. alapján ez alkalmazandó a bírósági perben. Utalt arra is, hogy ha a kartell tevékenység hatása az egész EGT térségre kiterjedt, akkor lényegében minden tagállam joga vizsgálható lenne, hogy kedvezőbb-e felperesre, ami az eljárást jelentősen elhúzná.

A felperes által csatolt német jog magyar nyelvű fordítását az alperesek nem vitatták, így azt a bíróság alapul vette, szükségtelennek tartotta az igazságügyminisztérium megkeresését, hiszen a külföldi jog a mai informatikai viszonyokra tekintettel már az Interneten is egészében fellelhető, annak tartalmát meg lehet állapítani.

A felperes által csatolt német jogszabályból kitűnik, hogy az nem tartalmazza azt a kárvélelmet, amit a perben érvényesíteni kívánt a felperes a magyar jog alapján, így e tekintetben a magyar jog alkalmazása felperesre nézve kedvezőbb, így a keresetét a magyar jog alapján lehetett elbírálni, melynek folytán az elévülés kérdésének vizsgálata volt az elsődleges, az elévülés megállapítása esetén ugyanis a további bizonyítást nem kell lefolytatni.

Logikailag is egyszerűen levezethető azonban a német jog és a magyar jog kárvélelemre vonatkozó összevetése során, hogy a GWB a német perrendtartásra utal, hogy a kár összecszerűségének megállapítása körében azt kell alkalmazni. A törvényszék azonban a Magyarországon indított perben, magyar nyelven, a magyar polgári perrendtartást köteles alkalmazni (Pp. 113.§ (1) bekezdés, de az Nmjtvr szerint is), már csak ezen okból sem lehetne irányadó a német jog alkalmazása.

Az elévülés kérdésében a régi Ptk. szabályai az irányadók. E törvénynek még volt hivatalos miniszteri indokolása, amelyben az elévülés nyugvása kapcsán azt fejtette ki a jogalkotó, hogy a bíróra kell bízni annak eldöntését, hogy a konkrét körülmény a jogérvényesítésben ténylegesen és hibáján kívül akadályozta-e a jogosultat. Ez azonban nem változtat azon, hogy *az elévülés nyugvásának megállapítására csak egészen kivételesen, rendkívüli okok alapján kerülhet sor.* Az ellenkező gyakorlat az elévülés jogpolitikai célját keresztezné.

A bírói gyakorlat egyedileg mérlegeli az elévülés nyugvása kapcsán a konkrét esetekben azt, hogy a jogosult követelését menthető okból nem tudta-e érvényesíteni. A Kúria Pfv. III.20.779/2012/3 számú határozatában (BH2013. 189.) a régi Ptk. indokolásának megfelelően kifejtette, hogy az elévülés megállapítására csak kivételesen, rendkívüli okok alapján van lehetőség.

Az elévülés nyugvása folytán rendelkezésre álló egyéves határidő azonban már nem elévülési jellegű, semmilyen jogi ténnyel nem hosszabbítható meg. Menthető oknak minősül, ha a károsult a

károsodás bekövetkezéséről nem tud, illetőleg olyanok a körülmények, hogy nem is kellett tudnia. A menthető igényérvényesítési késedelem kérdésében pedig a bíróság mindig az adott eset összes körülményének mérlegelése alapján foglal állást.

Más tényálláson alapul, az EBH 2004. 1120. számú határozat, amely arra utal, hogy a Hepatitis C vírusfertőzés esetében az elévülés nyugvásának megszűnte szempontjából annak van jelentősége, hogy a károsult mikor került minden tekintetben a követelések érvényesíthetőségének a helyzetébe, mikor jutott teljeskörűen az igény érvényesítéséhez szükséges információk birtokába. A perbeli esetben nyilvánvalóan nem ehhez hasonló a tényállás, nem egy magánszemély betegsége alapján érvényesít igényt, de nem is természetes személy fogyasztó érvényesít kárigényt, hanem egy professzionális szereplője a fuvarozási piacnak.

A felperes nyilatkozata szerint „én a többiekhez képest kicsi vagyok, mások voltak, akik sokkal nagyobb összegekkel érintettek, tehát én lényegében csatlakoztam a perindítókhoz”. Ez azt tükrözi, hogy a felperes önállóan semmilyen aktivitást nem fejtett ki a kárigény érvényesítésével kapcsolatosan, csak arra várt, hogy az Ipartestület megszervezi a perindítást és valamikor az őt érintő per is megindul.

Arra helytállóan hivatkozott a felperesi képviselő, hogy NiT Hungary nem egy peres fél, a perben felperes nevére felperes, nem pedig az érdekvédelmi szervezet. Utalt arra záró nyilatkozatában, hogy nincs jogi jelentősége annak, hogy a NiT mit csinált a fuvarozók érdekében, a perben kizárólag a felperes „tudatállapota” számít, nem pedig a NiT Hungary, mint szervezet elképzelése.

Az azonban lényeges, és a bizonyítás körében értékelhető, hogy a NiT tevékenysége folytán a felperes tudomást szerezhetett a kárigénye bekövetkezéséről és annak érvényesíthetőségéről akkor is, ha önmaga aktív cselekményt nem végzett annak érdekében, hogy felderítse a károkozók személyét vagy informálódjon az Európai Bizottság eljárásáról.

Ez azonban éppen az alperesi álláspontot erősíti meg, tekintve, hogy a felperes professzionális résztvevője a fuvarozásnak, és mint egyéni vállalkozótól, elvárható tőle a kárigényével kapcsolatos gondos eljárás. Az elévülés nyugvása kényelmi szempontokat nem szolgálhat, nem maradhat passzív a káráról való értesülése és a kárt okozó gyártók személyének ismeretében, nem várakozhat arra, hogy helyette majd más, például az Ipartestület megszervezi a perindítást. Ez a magatartás nem sorolható a Ptk. 326.§ (2) bekezdése szerinti igényérvényesítési késedelem menthető körülmények körébe, amely meghosszabbítaná az elévülés nyugvását.

Tekintve, hogy a 2016 július 19-én a Bizottság kartell jogsértést megállapító határozatáról közzétett közlemény konkrétan tartalmazza azt is, hogy a Kartell folytán kárt szenvedett személyek kárigényüket érvényesíthetik a nemzeti bíróságok előtt, lehetővé vált a kárigény érvényesítése.

A professzionális szereplőtől elvárható, hogy ha a közleményt angol nyelvű szövege miatt nem érti, akkor jogi képviselőt vagy más hozzáértő személyt keressen meg jogai érvényesítése érdekében, és az elévülés nyugvásának megszűnésétől számított egy éven belül érvényesítse igényét.

A közleményből a már ismertettek szerint a bizottsági ügy számára kattintva az interneten elérhetővé vált a kartellel érintett gyártók megnevezése is. A teljes határozatról szóló közlemény is az igényérvényesítésre nyitva álló egy éve határidőn belül megjelent, tehát arra sem hivatkozhat a felperes, hogy erre várt és azért nem tett semmit az igényérvényesítés érdekében a közlemény közzétételétől számított egy éven belül.

Mindezek alapján a törvényszék azt állapította meg, hogy a felperes az igényérvényesítéshez szüksége információkat a sajtóközlemény közzétételét követően megismerhette, tudomására juthatott, hogy a kartelljogsértés folytán kára keletkezett, és hogy azt ki okozta. Követelése ezért 2017. július 19-én a közlemény közzétételétől számított egy év elteltével, de legkésőbb 2016. november 3-tól (Oppenheim stratégia közzététele a NiT honlapján) számított egy év elteltével elévült. Ez utóbbi időpont tekintetében ugyanis nem lehet kimentő ok, de nem lenne életszerű a felperes olyan hivatkozása, hogy erről az interneten közzétett magyar nyelvű információról sem

értesült, noha azt bárki megtekinthette, tehát nem hivatkozhat arra a felperes, hogy tőle az nem várható el, hogy ezt a közleményt, illetve dokumentumot megismerje, noha egyébként az ipartestület tagja is egyben. Erre figyelemmel nem volt szükséges további bizonyítás körében az ipartestület megkeresése arra vonatkozóan, hogy milyen információkat és mikor adott át tagjainak. Nem életszerű az sem, hogy a felperes nem tudta volna, hogy melyik gyártó készítette el az általa megvásárolt tehergépkocsit, hiszen saját nyilatkozata szerint is már a harmadik típus2-t vásárolta az eladó Kft-től.

Nem alapos az a felperesi hivatkozás sem, hogy a gépjárműve tömege alapján nem tudta azonosítani az típus2 6 tonna feletti kategóriába besorolását a közlemény, illetve a határozat szövegezése alapján.

A járművek eladásra meghirdetés gyakorlata egyébként rendszeresen a megengedett legnagyobb össztömegre utal. Így például a ...cég... Magyarország Kft. ismertetőjelink....típus1 4x4, amely állandó összkerékajtással és 11,5 - 15 tonna megengedett össztömeggel elérhető”. De akár az eladó hirdetésének jármű leírása is - például egy 7 tonnáslink...._ típus2 kapcsán - amit a felperes, mint egyéni vállalkozó jól ismerhet, hiszen maga utalt arra személyes nyilatkozatában, hogy a perbeli jármű vételekor körülnézett a piacon, és az eladó eladási ára volt a legkedvezőbb.

Ezen túlmenően azonban a jogszabályok is a megengedett legnagyobb össztömeg ismervét használják. A 190/2008. (VII. 29.) Korm. rendelet a nehéz tehergépkocsik közlekedésének korlátozásáról szól, melynek 1. § szerint a rendelet hatálya kiterjed minden olyan magyar vagy külföldi hatósági jelzéssel ellátott tehergépkocsira, vontatóra, mezőgazdasági vontatóra, lassú járműre, valamint e járművekből és pótkocsiból álló járműszerelvényre (a továbbiakban együtt: tehergépkocsi), amelynek megengedett *legnagyobb össztömege* a 7,5 tonnát meghaladja.

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (KRESZ) 1. számú függelék II. része a közúti járművekkel kapcsolatos fogalmakat határozza meg. E szerint:

i/1. Nehéz tehergépkocsi: a tehergépkocsi, vontató, valamint e járművekből és pótkocsiból álló járműszerelvény, amelynek *megengedett legnagyobb össztömege* a 7,5 tonnát meghaladja.

n) Pótkocsi: olyan jármű, amely gépjárművel, mezőgazdasági vontatóval vagy lassú járművel történő vontatásra készült. A legfeljebb 750 kilogramm *megengedett legnagyobb össztömegű* pótkocsi: könnyű pótkocsi, az ennél nagyobb össztömegű pótkocsi: nehéz pótkocsi.

A t) u) v) pontok pedig a saját tömeg, össztömeg, megengedett legnagyobb össztömeg fogalmát határozzák meg.

A könnyű vagy nehéz kategóriába soroláskor tehát a magyar jogszabályok is a megengedett legnagyobb össztömegben alapulnak, függetlenül attól, hogy annak mértéke nem azonos a bizottsági határozatban foglaltakkal. Nyilvánvaló, hogy egy tehergépkocsinak a használat szempontjából is a legfontosabb tulajdonsága, hogy mi az a maximális súlyterhelés, amivel az utakon megjelenhet.

Nyilvánvaló az is, hogy egy professzionális fuvarozó az irányadó jogszabályokat, illetve a KRESZ szabályait ismeri, ebből is következően tehát a járművek nehéz, könnyű (vagy közepes) kategóriába sorolásánál elvárhatóan ismernie kell a legnagyobb megengedett össztömeget csoportképző ismervként. Így a sajtóközleményben és bizottsági határozatban az angol nyelvű egyedül hiteles verzióban közölt közép (medium 6 - 16 t) és nehéz tehergépjármű 16 t fölött (heavy truck) megnevezés alapján eldönthette külön kutatás nélkül is, hogy az általa vásárolt gépjármű a kartellel érintett körbe tartozik, a német nyelvű közleményre tekintet nélkül. Maga hivatkozott képviselője útján arra, hogy egyébként szerinte csak a magyar nyelven írt közlemények alapján tájékozódhatna, ezzel ellentmondásban van, hogy a német közleményt vette alapul a perindítás előtt, amit pontosítani kellett.

Ettől függetlenül helytálló az alpereseknek az az álláspontja is, hogy ha a felperesnek ez mégis nehézséget okozott, már a sajtóközlemény kiadását követően is ugyanúgy fordulhatott volna a bizottsághoz egy éven belül, mint ahogy azt később tette.

A bíróság a felek által felajánlott bizonyítást az elévülés bekövetkeztére figyelemmel mellőzte a Pp.276.§ (5) bekezdés alapján.

A keresetlevél elektronikus benyújtásra kapcsán felhozott alperesi kifogás folytán azt állapította meg a törvényszék, hogy a perbeli egy éves határidőre a 4/2003 jogegységi határozat nem irányadó. A jogegységi döntés ugyanis arra vonatkozott, hogy ha a felperes a keresetlevél benyújtására jogszabályban megállapított határidőt mulasztott el. A Ptk. 326. § (2) bekezdése azonban nem tartalmaz konkrétan a keresetlevél benyújtására vonatkozó határidőt, mint amelyek a jogegységi határozatban egyébként példaként szerepelnek. A benyújtást követő egy év határidő vonatkozásában annyit tartalmazott a jogszabály, hogy az akadály megszűnésétől számított egy éven belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból egy évnél kevesebb van hátra. Így a perbeli keresetlevél nem tartozik az alperes által említett jogegységi döntés hatálya alá.

Helytálló azonban a felperesnek az a nyilatkozata is, amely szerint a 2003-ban meghozott polgári jogegységi határozat még nem lehetett figyelemmel a 2016. július 1-jén a Pp. módosítása folytán beiktatott elektronikus eljárási szabályokra sem. A jogegységi határozat meghozatalát követően új Pp. új Ptk. lépett hatályba, amely utóbbi konkrétan azt tartalmazza, 6:22. § (1) bekezdésében, hogy ha **e törvény** eltérően nem rendelkezik, a követelések öt év alatt évülnek el. Ebből következően a követelésekre vonatkozó elévülési időt csak a Ptk. határozhatja meg, ami pedig perindításra vonatkozó elévülési időt nem tartalmaz, tekintve, hogy a követelés évülhet el, nem pedig a perindítási határidő.

A jogirodalomban egyébként létezik olyan álláspont is, amely szerint a jogegységi döntés által említett keresetindítási határidő nem tartozik sem a jogvesztő, sem az elévülési határidők körébe, hanem egy külön kategóriát képez. (Pusztahelyi Réka: A magánjogi elévülés. Novotni Alapítvány Miskolc, 2015. Miskolci Egyetem)

A kereset nem vezetett eredményre, az ügy érdemében a felperes pervesztes lett, ezért a törvényszék marasztalta az alperesek perköltségében (ügyvédi munkadíj) azonban annak összege tekintetében figyelembe vette azt is, hogy az alperesek permegszüntetési kérelme alaptalan volt. Úgy rendelkezett, hogy az alperesek által az ügyvédi díjszabás (32/2003 (VIII.22.) IM rendelet) 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján felszámított 51.330 Ft helyett, a felperes 40.000 Ft + ÁFA munkadíjat köteles megfizetni az alpereseknek, míg egyéb a perrel felmerült költségeiket a felek maguk viselik (Pp. 83.§ (2) és (5) bekezdés)

A IX-XII. rendű alperesek nem személyenként, hanem összesen számítottak fel költségjegyzékükben 51.300 Ft perköltséget, így az ő vonatkozásukban együttesen, összesen köteles a felperes 40.000 Ft + ÁFA munkadíj megfizetésére. (Pp. 82.§ (3) bekezdés)

A fellebbezés módjára vonatkozó tájékoztatás a Pp. 346.§ (3) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2019.november 11.

Dr. Barsi József s.k.
bíró